

tulles, kui sest agaa kulete. — Keik need Jummalu nuhtlused, mis ma siin nimmetasin, ei olle siis teile sattund, nenda kui teie isse tunnistate?

Küllakubjas. Suur kitus Jummalale! Küllap se tõssi on!

Josep. Waatke, weinad! eks ei olle se siis mitte suur pat, kui teie sedda süüd Jummalu peäle lükkate et teie waesed ollete: kui Jummal teid ommete keige sure nuhtluste eest tännini on kaitsnud! Temma, se hea taewa isä, lasseb omma päikseist paista ommal ajal, ja annab wihma tullosal ajal, ja kossutab keik ma-wiljad ja romustab keige ellajate süddant: ja meie, temma moistlikkud lomad, peaksimme temma ülle nurrisema ja süüd temma peäle tõstma! — Oh siina kallis taewane isä, anna meile ikka üht tännatlikko süddant: ja anna meie andeks keik meie pat-

pattud ja rummalusse eksitusse, Jeesusse Kristusse pärrast, amen!

Kui Josep need miimsed palwe-sannad rakis, siis olli ta jalla peäle astunud, kühbara peast mahhawotnud, ja ommad käd taewa pole sirrutand: ja pissarad tousid temma silmi. Keik need teised mehhed, kui nemmad sedda näggid, läks se nende süddamest läbbi, nemmad ei teadnud issegi kuida neile olli sündinud, tombasid mütsid peast mahha, ja õhkasid raskest süddamest: sest nende süddame tundminne andis neile sedda tunnistust, et nemmad selle patto süallused ollid. Übbel ürrikesset ajal olli suur waife selle rahwa hingas, et ükski ei julgend suud lahti tehha, otsego olleks äfkitselt üks mürristaminne selae taewa al olnud kuulda. — Pärrast sedda assus Josep jälle omma kanno otsa, ja allutas west omma jutto sel wiisil.

Josep. Ma nään, et iggaüks teist tun-

) 4

neb,